

FATIMSKA PESEM

*Trinajstega maja v dolini Irija,
se je prikazala Devica Marija.*

*Ave, ave, ave, Marija,
ave, ave, ave, Marija!*

*Prinesla je zemlji z neba sporočilo,
Boga naročilo in resno svarilo.*

Ave ...

*Preveč je Bog žaljen, preveč je že greha,
naj svet spokori se, grešiti preneha.*

Ave ...

*Moj rožni zdaj venec vsi pridno molite
in mojemu srcu se vsi posvetite!*

Ave ...

V spomin na 100-letnico Marijinih prikazovanj v Fatimi bo letos poseben fatimski kip romal po posameznih dekanijah od 13. maja do 13. oktobra 2017 (od prvega do zadnjega prikazovanja). Sprejele ga bodo posamezne družine po župnijah in se z molitvijo priporočale in izročale Mariji.

OB VELIKI NOČI

Noč ima svojo moč, pravi slovenski pregovor. Ena izmed mnogih, ki se ponavljajo dan za dnem, tisočletje za tisočletjem, jo je zagotovo imela. *Noč je temna in jutro je še daleč*, je nekoč napisal Ciril Kosmač (danes najbrž ne bi dosti drugače). V to temo je zasvetila Svetloba za vse čase in njenemu dnevu ne bo konca. Nam kristjanom je prinesla upanje in tolažbo, vsemu človeštvu pa je spremenila tok zgodovine, zato so jo upravičeno imenovali Velika noč, pisano z veliko začetnico. V Rimskokatoliški cerkvi vsako nedeljo po prvi polni pomladanski luni obhajamo njen spomin. Sodelujemo pri slavnostnih obredih, potem pa sedemo za bogato obloženo mizo z velikonočnimi jedmi, med katerimi posebno mesto zavzemajo pirhi, in veseli praznujemo.

Pirhi so bili v osnovi rdeče pobarvana kokošja jajca, ki so predstavljala kaplje Kristusove krvi, ki so pritekale iz srca, ko so ga, pribitega na križu, prebodli s sulico. Da bi bili bolj vabljeni, so s časom nanje začeli risati še dodatno okrasje z različnimi barvami, nanje začeli lepiti razne sličice ali rastline. Jajca so začeli izdelovati tudi iz drugih materialov in še mnogo raznih izvedb je danes mogoče videti na razstavah, ki jih prirejajo po Sloveniji, kajti človeška domišljija je brezmejna. Je pa nekaj tipičnih glede na posamezno pokrajino, in ta imajo tudi svoja imena. Tako so najbolj znane belokranjske *pisanice*, prekmurske *remenke* in še bi jih lahko naštevali, toda to ni moj namen, saj je o njih že dovolj napisanega. Rad bi omenil to, da so včasih pirhi s svojo pisanostjo razveseljevali predvsem otroke in mladino. Uporabljali so jih pri igrah, dekleta pa so z njimi izpovedovala ljubezen svojim dragim. Sedaj trgovci kmalu po pustu tudi pirhe postavijo na svoje police med ostalo potrošniško blago, kar na prvi pogled nima nobene povezave z zdravo pametjo, sploh glede na njihov prvotni pomen. Če pa malo bolje razmislimo, pa so mogoče prav zaradi tega postali nekakšen vezni člen med verujočimi in neverujočimi, saj so naenkrat tudi za neverujoče postali zanimivi in »neprecenljivo narodno bogastvo, ki ga je potrebno ohranjati«, kar je seveda vzpodbudno. Včasih jim tega poslanstva ni bilo potrebno opravljati, toda stvari se s časom spreminjajo, in tako se tudi poslanstvo pirhov spreminja.

Lahko pa trdimo še to, da glede na motiviko in način izdelave pirhi na nek način odslikavajo tudi duha časa, v katerem so bili izdelani. Zato so najbolj zaželeni tisti, ki odslikavajo duha ljubezni, vere, medsebojnega spoštovanja in veselja do življenja. Toda, ali taki pirhi sploh obstajajo? Trudimo se, da nekoč bi!

Potrudimo pa se tudi, da nam ob letošnji veliki noči Kristusovo vstajenje poglobi vero, nas napolni z upanjem, ljubeznijo in veseljem do življenja. To vsem vam želita vaša duhovnika in vsi župnijski sodelavci.

JOB IN NJEGOVO ZAUPANJE

Job je častil Boga. Najverjetneje je živel po Jakobovi smrti in preden je Mojzes postal prerok. Jobova življenjska zgodba je čudovita in nam je vsem za zgled.

Job je bil zvest, vedno je ubogal Boga. Nekdo pa ga ni maral, in to je bil satan. Satan nekega dne izzove Boga z vprašanjem, ali mu je Job res zvest. Bog izziv sprejme in satanu dovoli, da Joba udari z nesrečami. Jobu so tako pokradli vsa goveda, kamele in ovce so poginile. Nato je v neki nevihti umrlo vseh njegovih deset sinov in hčera. Nazadnje je Joba udaril še s hudo boleznijo. Job je zelo trpel. Zato mu njegova žena pravi: »Prekolni Boga in umri!« Tudi njegovi prijatelji mu niso stali ob strani. Toda Job je ostal zvest.

To je Boga zelo veselilo, zato je Joba ponovno blagoslovil. Najprej ga je ozdravil in mu ponovno dal otroke. Vrnil mu je tudi goveda, ovce in kamele.

Zakaj dobri ljudje trpijo? Zakaj Bog dopušča hudobijo? Zvestoba, značajnost, potrpežljivost; vse to je na preizkušnji.

Iz tega se lahko marsikaj naučimo.

Tako kot Job moramo tudi sami ostati trdni v veri, kljub temu, da ti družinski člani in prijatelji ne stojijo ob strani. Jobovi prijatelji o Bogu niso znali nič povedati, saj niso bili dovolj duhovni. Kadar trpimo, ne smemo postati zagrenjeni in iskati vzrokov za trpljenje. Dovolj je, da prosimo Boga, naj nam da moč, voljo in pogum, da nosimo svoj križ.

»Vera ne daje iluzije, da bi mogli biti obvarovani bolečine in trpljenja, prav tako nam ne da misliti, da je življenje igra brez dramatičnih preobratov in zapletov. Nasprotno: oborožuje nas z notranjo uravnovešenostjo, ki nam je potrebna, da se soočimo z neizbežnimi napetostmi, boleznimi, bremeni in bojaznimi« (Martin Luter King).

Zvestoba Bogu je notranji proces. Odvija se v naši duši ob življenjskih preizkušnjah. Šele preko težav človek spozna pomen dobrega, pomen globljega razumevanja življenja. Zvestoba se izraža tudi v odnosu do božjega, v odnosu do sočloveka. Sprejemanje sočloveka ne glede na njegov položaj, status, zdravje oziroma bolezen je eden temeljnih krščanskih zakonov, to je: *Ljubi svojega bližnjega*.

Tako sprejemanje človeka krepi moralo in razvija nesebičen odnos do drugih. Zvestoba človeku, Bogu je težka, zahteva odpovedovanje samemu sebi. Če zmagaš sam nad sabo, če odgovoriš na vprašanja ljubezni, pride zvestoba iz človeka iskreno in ljubeče.

Tako kot Job smo tudi mi postavljeni v različne situacije, ko ne vemo, kako prav storiti. Bodimo pogumni in se odločajmo pokončno, odgovorno in trdno – v skladu s svojim prepričanjem.

To je torej naša pot, pot kristjana, ki tudi greši. A ko pade, se znova pobere, znova upa in verjame v moč Prezvvišenega. Vedno naprej, brez obupa, v veselju do bivanja. Zvest sebi in Bogu! Blagoslovljen!

Branka Grošelj in Breda Dolenc

DUHOVNA DELA USMILJENJA (nadaljevanje)

Tretje duhovno delo usmiljenja: *dvomljivcem (prav) svetovati*

Na naši poti z duhovnimi deli usmiljenja tokrat naredimo tretji korak in razmišljajmo, kje smo mi z našo ljubeznijo: dvomljivcem (prav) svetovati. Tudi pri tem delu usmiljenja ugotavljamo, da nas k temu spodbuja predvsem skrb za naše bližnje.

Svetovati dvomljivcem ni nekakšno naše »dobrotništvo«. Gre za veliko več, na preizkušnji je pristinost naše vere. Pristna krščanska vera pa je vedra, polna upanja o obljubljeni prihodnosti, ki jo zaznavamo s svojim hrepenenjem in vznemirljivo radostjo. Takšna vera na trenutke prerašča našo človeško bedo in tragiko.

Pravijo, da je dvom brat vere, lahko je tudi ovira in nasprotnik vere. Marsikateri verujoči se neprestano bori za vero. Oglašča se nam nepomirljivi racionalistični demon s svojimi vprašanji o verskih resnicah, o problemih v naši in vesoljni Cerkvi in dvom je tu. Ni zahtevno držati se tradicionalnih zapovedi. Zahtevno je biti kristjan na ravni medčloveških odnosov, ko je treba odpuščati, sočustvovati, tudi opravljati duhovna dela usmiljenja. Prav je, da svojo vero preverjamo, da ostajamo iskalci spoznanj. Vera ni nekaj samoumevnega, sleherni dan ji moramo izreči svoj da in upati v božje usmiljenje.

Ko iskreno začutimo, da je potrebno dati nasvet, se obrnimo k Svetemu Duhu, da bi nam dal ob svetovanju dvomljivcem pravo misel, pravo besedo ob pravem času. Eden izmed darov Svetega Duha je namreč tudi dar sveta.

Sveto pismo je polno dvomljivcev. Pa si oglejmo nekatere primere.

Mojzes je dvomil v Gospodovo obljubo in dvakrat udaril s palico po skali, da je priteklo veliko vode in pila je skupnost in njihova živina (4Mz 20,11).

Peter je stopil iz čolna, hodil po vodi, se zbal in začel toniti. Gospod mu očita: »Malovernež, zakaj si dvomil?« (Mt 14,31).

Za učencema je iz Emavsja prišel tudi Jezus in vstopil k učencem v Jeruzalemu in jim je dejal: »Kaj ste preplašeni in zakaj se vam v srcu oglašajo dvomi? Poglejte moje roke in moje noge, da sem jaz sam. Potipljite me in pogledajte, kajti duh nima mesa in kosti, kakor vidite, da jih imam jaz« (Lk 24,38–39).

Pred vnebohodom Jezus pomiri učence, ki so dvomili: »Ko so ga zagledali, so se mu do tal priklonili, nekateri pa so dvomili« (Mt 28,17).

Jakob priporoča pridobitev modrosti in pravi: »Prosi pa naj v veri in naj nič ne dvomi. Zakaj kdor dvomi, je podoben morskemu valu, ki ga veter dviga in premetava« (Jak 1,6).

Za zaključek lahko opravimo še preizkus lastne vere oz. dvoma. Navedek je iz pridige papeškega pridigarja p. Raniera Cantalamesse o enem najbolj znanih evharističnih čudežev. Zgodilo se je v Bolseni v Italiji leta 1263. Duhovnika so med mašo napadli dvomi o resnični Jezusovi navzočnosti v kruhu in vinu; teh dvomov ga je Jezus čudežno rešil, ko je hostijo, ki jo je duhovnik držal v roki, spremenil v živo meso, iz katerega je tekla kri ... Že naslednje leto je bil na osnovi tega čudeža uveden praznik Svetega Rešnjega Telesa.

Gostujoče pero

KOLIKOR VEČJI JE KRIŽ, TOLIKO VEČJE JE UPANJE

(nemški pregovor)

Danes popoldne sem imel v Ljubljani pomemben sestanek. Avto sem pustil pri mami in se s kolesom odpeljal v mesto. Ker sem postajal pozen, na semaforjih pa so se vztrajno prižigale rdeče luči, se je vožnja kmalu spremenila v dirko. Po hrbtu mi je tekel znoj, veriga mi je umazala hlače. Sestanek je bil daljši, kot sem mislil, zato sem zadnji hip pridiral v knjižnico. Tam so založili knjigo, ki jo nujno potrebujem in bi morala biti na polici. Jaz pa sem ugotovil, da sem doma pozabil vrečo s knjigami, ki bi jih moral danes vrniti. Poparjen sem sedel v avto in se odpeljal domov. Danes res nisem imel sreče!

Med vožnjo sem premleval novice zadnjih dni. V parlamentu so sprejeli zakonik, ki se spet igra z družino in odpira vrata istospolnim posvojitvam. V Franciji, kjer vsako leto pokončajo 200.000 nerojenih otrok, žensk ni več dovoljeno spodbujati, naj se odločijo za življenje. Tistim, ki si drznejo zagrešiti ta »zločin«, grozi visoka denarna kazen in celo zapor. Tudi pri nas so iz dneva v dan nestrpnejši tisti, ki zagovarjajo splav slovenskih otrok, hkrati pa nezakonito priseljevanje tujcev iz drugačnih krajev in kultur, kar neizogibno vodi v kaos in kriminal. Med tem morečim razmišljanjem sem prispel do doma. Tam me je čakalo sporočilo, da bi moral že včeraj oddati članek za Glas sv. Martina. Članek o črnogledosti, obupu – k sreči pa tudi o upanju.

Nad vsakega od nas se tu in tam zgrnejo črni oblaki. Pridejo dnevi, ko nam gre vse narobe, ko nas razočarajo najbližji in ne zaupamo več v svoje moči. Če ob tem pomislimo še na norosti v današnji družbi, ki so veliko hujše kot pred desetletji, potem res ni čudno, da nas preplavita črnogledost in obup. A za dežjem vedno posije sonce. Pogosto se že nekaj ur po tistem, ko nismo videli nobenega izhoda iz težav, pokaže rešitev, ki nam vrne voljo do življenja. Zato moramo v nesrečah in preizkušnjah ohraniti razsodnost ter se izogibati dejanjem, ki jih je težko popraviti.

Popolno črnogledost in obup so pred več kot dva tisoč leti izkusili tudi apostoli. Tistega, ki je pred njihovimi očmi delal čudeže in za katerega so upali, da jih bo popeljal v svetlo prihodnost, so na veliki petek križali in položili v grob. V vrtu Getsemani in na Golgoti so se njihove sanje razblinile v nič. Razbežali so se na vse strani, kajti zdelo se je, da je vsega konec. A Jezus je vstal od mrtvih in njegovo vstajenje slavimo še danes.

Jezus svojim učencem (tistim pred dva tisoč leti in tem, ki živimo danes) ni obljubil lagodnega življenja. Zavzemanje za resnico in pravico nikoli ne bo lahko in priljubljeno. Na tistega, ki želi narediti kaj dobrega, preži gora nevarnosti in skušnjav. Prišlo bo preganjanje, majal se bo svet in vsi nas bodo sovražili zaradi Jezusovega imena. Nekateri bodo obupali, drugi omagali, tretji se bodo prodali. Kdor pa bo vztrajal do konca, bo rešen.

Andrej Praznik

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. Odgovarja: Igor Jereb, župnik.
Župnijski telefon: ☎ 041 703 578, mobitel duhovni pomočnik: Jakob Kralj: 031 850 443
✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>, TRR: 07000-0000846221

Duhovnik je na voljo po vsaki sveti maši.

Naklada: 650 izvodov

PRIPOROČANJE MARIJI - PO MARIJI K JEZUSU

Večina ljudi ima zelo razgibano življenje. Padamo in ponovno vstajamo. Vsak človek ima svoje poslanstvo. Tudi poklicanost za družinsko življenje je posebno poslanstvo. Družinsko vez nosimo s seboj vse življenje. Če v našo skupnost povabimo Jezusa in Marijo, da postaneta naša člana, je lažje premagovati vse ovire, na katere naletimo. Enako velja tudi za vsakega posameznika.

Marija je Jezusova in naša mati. Njej se priporočamo in izročamo, kadar imamo težave. Priporočamo in izročamo ji v varstvo sebe, svoje družine, vnuke ... Prav bi bilo, da bi se ji tudi takrat, kadar nimamo težav, a pogosto pozabimo. Ko nas nekaj tare, pa se takoj spomnimo nanjo in želimo, da bi takoj posredovala pri svojem Sinu. Ona je bližnjica k Jezusu. Naše prošnje mu posreduje in pri njem prosi za nas. Sv. Ludvik je zapisal: *Po Mariji k Jezusu*. V polnem pomenu se lahko posvetimo samo Bogu, zato tudi Jezusu, ki ni samo pravi človek, ampak tudi pravi Bog. Podoba obeh Src nam govori o njuni neizmerni ljubezni do ljudi, do vsake župnije, do družine, do vsakega posameznika. Njuna ljubezen do grešnika se razodeva vseskozi od Jezusovega rojstva do smrti na križu.

Zgled popolnega zaupanja in izročitve Mariji je italijanska zdravnica sv. Gianna Beretta Molla (1922–1962). Rodila se je v 13-članski družini kot deseta po vrsti. Vključeni so bili v frančiškanski red, radi so hodili k maši, zvečer molili rožni venec. Po molitvi je sledilo druženje ob glasbi in različnih igrah. Kdor je srečal Gianno, se je takoj navdušil za Cerkev in Kristusa. Prijateljica je zapisala, da ima »nalezljivo« vero. Njena starša sta mlada umrla. Brat Enrico je postal misijonar v Braziliji, Gianna pa je študirala medicino. Kot zdravnica je vedno sprejela žrtve drugega. Revežem je dajala zdravila, pa tudi denar za osnovne potrebe.

Leta 1955 se je poročila z inženirjem Pietrom Mollo, ki se je odlikoval po svoji pobožnosti in uglednosti. Rodila je tri zdrave otroke, pri četrti nosečnosti pa je prišlo do zapletov. Zdravniki so rekli, da se mora odločiti, ali ona ali otrok. Njen odgovor je bil: *»Ljubezen do otrok je pomembnejša!«*

V bolnici je veliko molila in se s popolnim zaupanjem predala Bogu in Mariji. Njima je izročila svoje življenje. Pripravljena je bila storiti vse, da reši otroka. Rodila je zdravo deklico, sama pa po enem tednu umrla. Brat misijonar je njenemu možu pisal: *»Ne jokajmo, kajti nebo se raduje, ker je k Bogu prišla tako čudovita zvezda.«*

Papež Janez Pavel II. jo je leta 1994 razglasil za blaženo, 2004 pa za svetnico. Prvič v zgodovini je bil pri razglasitvi tudi mož svetnice, ki je dočakal visoko starost, 97 let.

Gianna je bila ljubiteljica življenja, glasbe, gora, ljudi, predvsem pa nasmeha. Vedno je govorila, da se je treba nasmehniti vsem tistim, ki nam jih Bog pošilja dan za dnem. Trudila se je za svetost in tako mirno prenašala krivice, kajti ponižnost je najkrajša pot do svetosti.

Giannina molitev: Devica Marija, izročam se v tvoje materinske roke, popolnoma prepričana, da bom dobila, kar te prosim. Zaupam vate, ker si moja dobra in predraga Mati, izročam se ti, ker si Jezusova Mati. V tem zaupanju sem mirna, prepričana, da bom uslišana v vsem. S tem zaupanjem v srcu te pozdravljam kot svojo Mater, kot svoje upanje. Vsa se tebi posvečujem s prošnjo, da ne pozabiš, da sem tvoja in da tebi pripadam. Glej name, brani me, predraga Mati Marija, v vsakem trenutku mojega življenja me priporočaj svojemu sinu Jezusu.

Anica Kumer